

Nr 313.

Av herr **Carlsson, Carl**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående befrielse för tyghantverkaren G. E. Rahm från viss ersättningsskyldighet.

I propositionen nr 186 föreslår Kungl. Maj:t riksdagen medgiva, att tyghantverkaren vid flygvapnet G. E. Rahm må, därest han senast den 1 juli 1937 till arméförvaltningen inbetalar ett belopp av 1,200 kronor, befrias från återstående betalningsskyldighet till kronan enligt Linköpings domsagas häradsrätts utslag den 3 maj 1926.

Kronans fordran hos Rahm, som hänför sig till en automobilsammanstötning den 15 juli 1924, uppgår till 2,805 kronor 90 öre jämte 5 % ränta från den 11 mars 1926 ävensom 25 kronor rättegångskostnad. För närvarande överstiger fordringsbeloppet således 4,200 kronor.

Fordringen utgöres av regressanspråk mot Rahm för vad kronan nödgats utgiva till tredje man i följd av trafikolyckan den 15 juli 1924 med en av Rahm framförd, kronan tillhörig automobil.

Jämlikt nådig kungörelse den 26 september 1929, nr 299, angående eftergivande i vissa fall av statens regressrätt mot förare av staten tillhörigt motorfordon, må kronan för vad den fått utgiva i ersättning för skada i följd av trafik med staten tillhörigt motorfordon icke hålla sig till föraren, i den mån denne vid trafikförsäkring utan förbehåll skulle varit fri från försäkringsgivarens krav. Härav följer, att endast i den mån trafikolycka framkallats uppsåtligen eller genom grov vårdslöshet från förarens sida kronan äger i angivet hänseende hålla sig till denne. Av propositionen framgår, att Rahm för sitt förfarande vid olyckan ådömts ett ringare bötesstraff (nära straffminimum i det åberopade författningsrummet). Det får därför anses vara fastslaget, att han icke förorsakat olyckan genom grov vårdslöshet. Det vill synas, att förklaringen till hans handlingssätt är att finna i ungdomlig tanklöshet hos Rahm, som vid tidpunkten var volontär. Hade olyckan inträffat efter berörda kungörelsens ikraftträdande, skulle kronan icke ägt att hos Rahm söka sitt åter.

Under de nära tolv år, som förflutit efter händelsen, har kronan icke in-drivit något av fordringsbeloppet.

Vid sådant förhållande och då Rahm saknar utmättningsbar tillgång, vill det synas, som om det i propositionen framlagda förslaget mindre är att betrakta såsom ett av billighetsskäl förestavat medgivande än såsom ett sätt att pressa Rahm till inbetalning av en del av fordringen. Men det är knappast tilltalande, att kronan skulle på så sätt tvinga en person i Rahms för-mögenhetsställning att söka uppbringa ett för honom så avsevärt belopp som 1,200 kronor. Även om detta skulle lyckas honom, kan man förutse, att konsekvenserna kunna bli kännbara nog. Efter vad jag erfarit, är

Rahm en duktig och skattad yrkesman. Det vore beklagligt, om den föreslagna åtgärden skulle försätta honom i en bekymmersam ställning, som kunde påverka hans tjänsteutövning.

Med hänsyn även till numera gällande regler i liknande skadestandsfrågor anser jag, att fordringen bör helt efterskänkas. Riksdagens uttalande år 1935 i skrivelsen nr 156 har, synes det mig, fått en icke avsedd tillämpning i förevarande fråga.

Med hänvisning till det anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte efterskänka kronans fordran hos tyghantverkaren vid flygvapnet G. E. Rahm enligt Linköpings domsagas häradsrätts utslag den 3 maj 1926.

Stockholm den 14 mars 1936.

C. A. Carlsson.